

Arrest

nr. 112 828 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. CLAEYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Memla gelegen in het district Khogyani in de provincie Nangarhar. U bent een soennitische Pashtoun. U ging tot de 12de klas naar school en studeerde af in het jaar 1391 (omgezet naar de westerse kalender 2012). Uw vader was al ongeveer 13 of 14 jaar imam in verschillende moskeeën in Khogyani. Zijn laatste functie oefende hij in het dorp Qayumkhel uit. Ongeveer zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw vader er plots van beschuldigd een spion te zijn. Ze noemden hem 'PRT mullah' en u werd zoon van een 'PRT mullah' genoemd door de inwoners van Memla. Toen uw vader in de laatste maand van de winter van 1391 (omgezet februari 2013) huiswaarts keerde na het avondgebed in de moskee werd hij vermoord door de taliban. Uw oudere broer Shafiqullah wist wie de daders waren en zou hen niet in leven laten. Na de dood van uw vader werd uw broer ontvoerd door de taliban. Niemand wist wat er met hem

gebeurd was tot u in Griekenland aankwam. Uw moeder vertelde u toen dat Shafiqullah gedood werd door de taliban. Nadat uw broer verdween, vond er een explosie plaats in uw dorp. De Amerikanen kwamen naar uw dorp om het incident van naderbij te onderzoeken. U was op dat moment als enige aanwezig. De Amerikanen vroegen u waar de explosie precies had plaatsgevonden. U wilde hen aanvankelijk niet helpen omdat u bang was voor de gevolgen. U en uw familieleden werden al als spion bestempeld. De Amerikanen verzekerden u dat u hierdoor geen problemen zou krijgen en u toonde hen het veld waar de explosie had plaatsgevonden. Ze gaven u een visitekaartje met een telefoonnummer waarop u hen kon bereiken in geval van incidenten en explosies in de regio. U werd er nadien ook van beschuldigd een spion te zijn. U ontving twee dreigbrieven van de taliban die in de moskee in uw dorp werden opgehangen. Uw moeder wilde dat u zo snel mogelijk Afghanistan zou verlaten na de moord op uw vader en de ontvoering van uw broer. Met de hulp van de malik van uw dorp vonden jullie een smokkelaar en verliet u Afghanistan ongeveer acht dagen voor de maand ramadan van 1391 (juli-augustus 2012). Na een reis van ongeveer anderhalve maand kwam u aan in België op 13 september 2012 waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw taskara, die van uw broer en zijn zoon, uw schoolrapport, een brief van het districtshuis ter bevestiging van uw problemen, twee dreigbrieven van de taliban en een verzendingsbewijs.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt.

Er kan op basis van uw verklaringen geen geloof worden gehecht aan uw vrees gedood te worden door de taliban omdat u beschuldigd werd van spionage en samenwerking met de Afghaanse autoriteiten en de Amerikanen. Uiterst summiere verklaringen ondermijnen immers de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U beweerde dat uw vader in de regio plots bestempeld werd als 'PRT mullah' (CGVS, p. 12). U wist niet waarom de dorpingen en de taliban dit plots over uw vader zeiden. U wist niet waarom ze uw vader plots zo noemden. Hij was al 13 jaar imam en kende nooit eerder problemen (CGVS, p. 12). U beweerde dat uw vader geen specifieke verantwoordelijkheden of taken had buiten prediken en de gebedsdiensten leiden (CGVS, p. 6). Volgens u waren er helemaal geen aanwijzingen dat uw vader ook effectief contacten had met PRT. Of de taliban valselijk geïnformeerd werden over uw vader en diens zogezegde activiteiten bleek u niet te weten. Evenmin wist u waarom de taliban dachten dat uw vader contacten had met de autoriteiten en met PRT (CGVS, p. 13). Het is dan ook erg vreemd dat de taliban zomaar uw vader hadden aangeduid als spion en hem onmiddellijk zonder enige waarschuwing zouden vermoorden (CGVS, p. 13). Dat de taliban zomaar, zonder enige concrete indicatie van betrokkenheid bij PRT, een imam zouden vermoorden is moeilijk in te denken.

Gevraagd wie uw vader hiervan beschuldigde, bleef u telkens erg vaag door te verwijzen naar 'de inwoners' en 'de mensen' (CGVS, p. 12). Hoe lang de mensen jullie familie al viseerden en beschuldigden van spionage wist u niet. U kon hier vreemd genoeg geen specifieke periode opplakken (CGVS, p. 17). Nochtans beweerde u dat uw leeftijdsgenoten dit telkens tegen u zeiden waardoor u toch enig idee moet hebben hoe lang u in deze, naar eigen zeggen, moeilijke periode hebt geleefd (CGVS, p. 17). U verder gevraagd hoe u en uw familie hiermee omgingen, kon u hierover niets vertellen. U beweerde dat het niet gemakkelijk was om in de regio te blijven wonen, maar kon geen enkel concreet voorbeeld naar voren brengen van dergelijke moeilijke levensomstandigheden (CGVS, p. 17). Ook over de personen die uw vader doodden bleef u erg vaag. U verwees algemeen naar "de taliban", maar niemand wist wie er precies verantwoordelijk was (CGVS, p. 14). U wist niet van waar zij afkomstig waren of in wiens opdracht uw vader vermoord werd (CGVS, p. 14). Het is erg opmerkelijk dat u hierover geen nadere toelichting kon geven aangezien u wel enige informatie kon geven over de taliban in Khogyani en gezien uw broer blijkbaar wel wist wie er verantwoordelijk was voor uw vaders' dood (CGVS, p. 11, 12, 14). U wist evenwel niet hoe uw broer te weten kwam wie er achter uw vaders dood zat en u had zich bevreemdend genoeg evenmin geïnformeerd bij uw broer naar de daders (CGVS, p. 15). Ook over de ontvoering van uw broer kon u zich slechts algemeen uitdrukken. U verwees naar twee talibangroeperingen, enerzijds 'Mahaz' en anders het islamitische emiraat van Afghanistan. U wist niet wie er precies verantwoordelijk was, welke plannen ze met uw broer hadden of naar welke plaats hij werd gebracht (CGVS, p. 15). Er zou kunnen verwacht worden dat u over dergelijke aspecten die de kern van uw asielrelaas raken dus meer informatie zou beschikken indien deze feiten werkelijk zouden hebben plaatsgevonden.

Ook over uw eigen persoonlijke problemen kon u zich slechts vaag uitdrukken. Zo verwees u naar een explosie die plaatsvond in uw regio en aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan ligt. U wist niet meer op welke datum deze explosie plaatsvond, noch in welke maand (CGVS, p. 15). Nochtans bent u

een opgeleide jongeman die toch wel enige kennis bezit van de Afghaanse kalender waardoor van u zeker verwacht mag worden dat u weet wanneer deze ingrijpende gebeurtenis plaatsvond. Evenmin kon u toelichten wie deze twee vijanden waren die verantwoordelijk waren voor de explosie. Buiten hun namen en hun afkomst en dat één van hen bij de taliban was wist u niets over deze personen te vertellen. U wist niet welke functie die éne bij de taliban had en waarom zij elkaars vijanden waren (CGVS, 15, 16). Een andere merkwaardige vaststelling is dat u de enige persoon was die buiten bleef staan toen de Amerikanen naar het dorp kwamen (CGVS, p. 16). U stelde nochtans dat de inwoners en winkeliers de gewoonte hadden hun winkels te sluiten en naar binnen te gaan als de Amerikanen kwamen. Dat u, die toch al enige tijd aanzien werd als zoon van een 'PRT mullah', dan net op dat moment buiten bleef staan, is erg vreemd en weinig aannemelijk. De taliban zouden u ongeveer één week nadat u met de Amerikanen sprak, een eerste dreigbrief gestuurd hebben. Hoe de taliban te weten kwamen dat u informatie door gegeven had aan de Amerikanen wist u niet. U stelde wel mensen te kennen die voor de taliban werken, maar personen uit uw regio die dergelijke informatie aan de taliban rapporteren kende u dan weer niet (CGVS, p. 17). U beweerde nochtans dat de taliban in uw regio erg aanwezig zijn en zelfs het hele district Khogyani controleren (CGVS, p. 11). Ook over de persoon die beide dreigbrieven ondertekende wist u buiten zijn naam niets te vertellen. U wist niet wat zijn functie bij de taliban was, van welke regio hij afkomstig is of welke talibanstrijders er voor hem werken (CGVS, p. 17). Het is verwonderlijk dat u nauwelijks enige notie heeft van de taliban die u vreest. Immers zijn uw asielmotieven onmiddellijk verbonden aan de activiteiten van de taliban, en bovendien had u gezien de moord op uw vader en uw broer ruim de tijd om inlichtingen in te winnen over de personen die u vreest.

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken. Uw taskara en die van uw broer en diens zoon hebben hoogstens betrekking op jullie identiteit, en voegen voor het overige niets toe aan uw asielrelaas, net als het schoolrapport dat slechts een bewijs is van uw opleiding in Afghanistan. De twee dreigbrieven van de taliban en de brief van het districtshuis over uw problemen en die van uw vader kunnen uw asielrelaas slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Blijkbaar verkreeg uw moeder op eenvoudige vraag het document van het districtshuis. Dit document vertoont dan ook een gesolliciteerd karakter (CGVS, p. 8). Zoals trouwens nog blijkt ook uit de informatie waarover het CGVS beschikt kunnen Afghaanse (identiteits-)documenten eenvoudig en tegen een relatief lage prijs verkregen worden. Veel valse documenten kunnen, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten onderscheiden worden. Afghaanse documenten hebben dan ook een zeer beperkte bewijswaarde. Deze documenten volstaan dan ook niet om bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Echter kan u de subsidiaire bescherming status niet worden toegekend. Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u zich in de stad Jalalabad in de provincie Nangarhar kan vestigen teneinde de situatie in uw thuisregio Khogyani te vermijden. U bent een volwassen en opgeleide jongeman. U ging tot de twaalfde klas naar school en u spreekt naast Pashtou ook een beetje Dari (CGVS, p. 3). Dit alles toont aan dat in de gegeven omstandigheden de stad Jalalabad bij een terugkeer naar uw herkomstland als mogelijke verblijfplaats moet worden overwogen en u zich redelijkerwijs in deze stad kan vestigen teneinde de onveilige situatie in uw thuisregio te vermijden. Bijgevolg dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad bekeken te worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld

dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.1. Na een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 2 en 3 EVRM en de regels van bewijsvoering dienaangaande, stelt verzoeker dat de opgegeven regels van bewijsvoering eveneens gelden voor de toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Verzoeker stelt dat hij het begin van bewijs van het risico in de zin van de artikelen 2 en 3 EVRM, de vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet op basis van documenten levert, met name een brief van het districtshuis ter bevestiging van zijn problemen en twee dreigbrieven van de taliban, dat op basis van die documenten hij het begin van bewijs leverde van zijn vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook voldoende naar recht het begin van bewijs heeft aangebracht van een reëel risico op een miskennis van zijn recht op leven, dan wel een aantasting van zijn fysieke integriteit. Verzoeker poneert dat door het Commissariaat-generaal gewezen wordt op het feit dat volgens haar informatie Afghaanse documenten eenvoudig en tegen een relatief lage prijs kunnen verkregen worden. Verzoeker stelt vast dat het Commissariaat-generaal niet overging tot onderzoek van de neergelegde documenten, dat er geen enkel onderzoek gedaan wordt naar de authenticiteit, de inhoud en de relevantie van de neergelegde documenten. Verzoeker verwijst naar het arrest Singh vs. België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 2 oktober 2012 en stelt dat het een dossier betrof omtrent Afghaanse asielzoekers waarin het Commissariaat-generaal besliste dat aangezien de betrokkenen ongeloofwaardig werden geacht omtrent een bepaald punt, met name hun nationaliteit, hun documenten die zij neerlegden dienvolgens ook zonder enig verder onderzoek werden opzijgeschoven. Na het citeren van een paragraaf uit het voornoemde arrest, concludeert verzoeker dat het bijgevolg niet volstaat te stellen dat daar het eenvoudig is vervalste documenten te verkrijgen, om vast te stellen dat de neergelegde documenten niet volstaan. Verzoeker meent dat de documenten minstens dienen te worden onderzocht.

2.1.3. Verzoeker stelt voorts een uitgebreid relaas naar voren te hebben gebracht. Tijdens het gehoor heeft hij duidelijk aangegeven dat heel het dorp op een gegeven ogenblik zijn vader als PRT Mullah begon te bestempelen doch dat hijzelf niet wist of er effectief connecties waren tussen zijn vader en de PRT of de regering en of de taliban zich baseerde op rapporten of andere informatie. Verzoeker meent

dat het logisch is dat deze informatie hem niet werd meegedeeld. Het feit dat hij hiervan geen kennis heeft kan hem niet verweten worden. Ook het feit dat hij niet de exacte identiteit kent van de moordenaars van zijn vader is niet vreemd en laat niet toe te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Hetzelfde geldt voor het feit dat hij niet in detail weet wie juist verantwoordelijk is voor de verdwijning van zijn broer. Het is logisch dat dergelijke informatie niet zomaar openbaar wordt gemaakt en dat de verantwoordelijken hun identiteit niet prijsgeven. Verzoeker bevestigt waarheidsgetrouwe verklaringen te hebben afgelegd. Uit het gehoorverslag blijkt dat hij wel degelijk gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd, waarbij hij verwijst naar zijn verklaringen. Voorts stelt verzoeker dat de bewijslast bij asielaanvragen met enige soepelheid moet worden beoordeeld en citeert hij uit het UNHCR Handboek. Verzoeker stelt dat tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen op zich niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en dat de onderzoeker de verantwoordelijkheid heeft om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier. Verzoeker verwijst naar en citeert vervolgens uit *“een beslissing dd. 2 oktober van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”* en stelt dat er dus met name wordt benadrukt dat indien er twijfel bestaat over bepaalde elementen, er toch verder moet worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's en dat uit al het vorige kan worden besloten dat de door hem ingeroepen vrees voor zijn leven reëel is.

2.1.4. Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, argumenteert verzoeker dat hij slechts tot de twaalfde klas naar school ging en geen bijkomende opleiding genoot zodat het verkeerdelijk is te stellen dat hij een opgeleide jongeman is die gemakkelijk een andere verblijfplaats kan vinden. Dit is te kort door de bocht. Verder zijn zijn vader en oudere broer omgekomen en dient hij zichzelf te beredderen.

2.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 mei 2013, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst dienaangaande naar zijn argumentatie hierna.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden

toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.4. De Raad wijst er in eerste instantie op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. Kooijmans, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, doch deze motieven worden niet of niet overtuigend weerlegd, zoals blijkt uit wat volgt.

2.5.1. Waar verzoeker meent dat hij een begin van bewijs van zijn vrees voor vervolging en van een reëel risico op een miskenning van zijn recht op leven, dan wel een aantasting van zijn fysieke integriteit aanbracht, met name een brief van het districtshuis ter bevestiging van zijn problemen en twee dreigbrieven van de taliban, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal zich niet alleen beperkt heeft tot de vaststelling dat Afghaanse documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijs kunnen verkregen worden maar tevens terecht geoordeeld heeft dat de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde hebben indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen en dat het document van het districtshuis een gesolliciteerd karakter heeft. Documenten beschikken immers slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, wat, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, die door verzoeker niet met valabele argumenten worden weerlegd zoals blijkt uit onderhavig arrest, in casu niet het geval is.

2.5.2. In zoverre verzoeker de motivering van de commissaris-generaal dienaangaande betwist met de stelling dat er geen enkel onderzoek gedaan wordt naar de authenticiteit, de inhoud en de relevantie van de neergelegde documenten, wijst de Raad erop dat het niet zo is dat aan de door verzoeker neergelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook weigeren aan de aangebrachte stukken bewijswaarde te hechten wanneer deze onvoldoende garanties bieden, wat in casu het geval is. De Raad benadrukt dat hij, wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft, een soevereine appreciatie-bevoegdheid heeft, dat om bewijskracht aan een document te kunnen ontnemen, dit document dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen, zoals reeds vermeld, en dat dit in casu niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)).

2.5.3. Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van 2 oktober 2012 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, maakt hij niet aannemelijk dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt als de personen die het voorwerp uitmaakten van voornoemd arrest. De Raad merkt op dat voornoemd arrest er enkel op wijst dat de nationale asielinstanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een asielzoeker en deze asielzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. In casu werd verzoekers asielaanvraag niet afgewezen omwille van twijfels omtrent diens voorgehouden nationaliteit en verblijfplaats, doch wel omdat de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig werden bevonden. Zoals reeds hoger uiteengezet, kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu aldus niet het geval is.

2.5.4. Verzoeker betwist de vastgestelde omissies niet, doch meent dat het niet onlogisch is dat hij bepaalde zaken niet weet. De Raad wijst er evenwel op dat uit lezing van het gehoorverslag blijkt dat de dorpelingen zijn vader spion noemden en persoon van PRT. Ondanks het feit dat verzoeker verklaarde deze beschuldigingen ook persoonlijk vernomen te hebben van de dorpelingen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 2, pp. 12-13) kan hij geen antwoord bieden op de vraag waarom zijn vader plotseling zo bestempeld werd door de dorpelingen en de taliban. Het is geenszins geloofwaardig dat gedurende al die tijd dat er beschuldigingen werden geuit aan het adres van zijn vader, verzoeker op geen enkel moment ook maar in het minst geconfronteerd werd met de reden van deze aantijgingen. Ook verzoekers onwetendheid over de moordenaars van zijn vader, maakt zijn asielrelaas ongeloofwaardig. Immers verklaarde verzoeker dat zijn broer op de hoogte was van de identiteit van de moordenaars (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 2, p. 14). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker geen verdere informatie over de identiteit van de moordenaars van zijn vader via zijn broer zou vernomen hebben, of nog, niet zou aangedrongen hebben deze informatie te verkrijgen. Verzoeker meent voorts nog dat het ook logisch is dat hij geen informatie heeft over de juiste verantwoordelijkheid voor de dood van zijn broer, doch de Raad wijst erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de vastgestelde vaagheden in het relaas van verzoeker dat het relaas volstrekt ongeloofwaardig maakt. Uit integrale lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker aangaande diverse cruciale elementen in zijn asielrelaas in gebreke blijft nadere verklaringen af te leggen, terwijl dit wel van hem kan verwacht worden. De vaststelling dat verzoeker dermate in gebreke blijft, doet dan ook terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. Het blote betoog van verzoeker dat het logisch is dat hij bepaalde zaken niet weet, kan aan voorgaande geen afbreuk doen.

2.5.6. De loutere stelling dat hij waarheidsgetrouwe verklaringen heeft afgelegd en wel degelijk zeer gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd, zoals blijkt uit het gehoorverslag, betreft enkel een algemene betwisting van de bevindingen en de conclusies van de commissaris-generaal, doch weerlegt noch ontkracht deze bevindingen.

2.5.7. Waar verzoeker een aantal passages weergeeft uit de proceduregids van het UNHCR om in essentie aan te tonen dat de bewijslast die op de asielzoeker rust niet te strikt dient te worden geïnterpreteerd, rekening houdende met de moeilijkheden van de situatie waarin de asielaanvrager zich bevindt, en dat tegenstrijdige en onnauwkeurige verklaringen op zich niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus, wijst de Raad er wederom op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag bij de asielzoeker zelf berust en deze dan ook zelf dient aan te tonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het voordeel van de twijfel kan tenslotte slechts worden toegekend indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat in casu niet het geval is.

2.5.8. Inzake verzoekers argumentatie dat de onderzoeker de verantwoordelijkheid heeft om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier en dat indien er twijfel bestaat over bepaalde elementen er toch verder moet worden gekeken naar het bestaan van effectieve risico's en zijn verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen "*dd. 2 oktober*", waarin onder meer gesteld wordt dat in geval van twijfels omtrent de waarachtigheid van bepaalde feiten of de eerlijkheid van de asielzoeker, men zich niettemin moet buigen over het al dan niet bestaan van een risico voor vervolging dat zou kunnen vaststaan of als zeker beschouwd zou kunnen worden, en dit ondanks bepaalde twijfels over de overige elementen, stelt de Raad vast dat in onderhavige asielaanvraag van enige twijfel geen sprake is daar, zoals reeds gesteld, het voorgehouden asielrelaas betreffende wezenlijke elementen als volstrekt ongeloofwaardig wordt beschouwd. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas en verzoeker, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, deze ongeloofwaardigheid niet kan herstellen, dient geen analyse over het gegrond karakter van verzoekers vrees te geschieden en is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag te toetsen.

2.6. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat zij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. Het UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Betreffende de veiligheidssituatie in Jalalabad motiveert de commissaris-generaal als volgt: *"Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."*

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal terecht, op grond van voormelde gegevens, die alle steun vinden in het administratief dossier, waarbij weliswaar het risico voor burgers niet geheel uitgesloten maar eerder beperkt is, concludeert dat er geen sprake is van willekeurig geweld. Verzoekende partij brengt ook geen enkel concreet gegeven aan dat deze informatie tegenspreekt.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt voorts dat hij Pashtou en een beetje Engels en Dari spreekt. Verder blijkt dat hij afstudeerde in de twaalfde klas en een diploma behaalde (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 2, p. 3). Verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, brengt geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio

waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de stad Jalalabad. Verzoeker toont immers niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman, die tot de twaalfde graad naar school is geweest, die Pashtou en een beetje Engels en Dari spreekt niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Jalalabad. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in de stad Jalalabad vestigt. Dit klemmt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

In zoverre verzoeker erop wijst dat hij zichzelf dient te beredderen, wijst de Raad nogmaals op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) dat zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden baseert het Hof zich onder andere op de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Met zijn bloot betoog toont verzoeker niet aan dat de stad Jalalabad geen redelijk vestigingsalternatief voor hem is.

2.7. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER